

Σεβασμό στο... DNA της Πάρνηθας

Της **ΤΑΝΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ**

Και μετά τη φωτιά, τι; Παρά τις εξαγγελίες για άμεση αποκατάσταση της καταστροφής τουλάχιστον όσον αφορά την Πάρνηθα, το αύριο του Εθνικού Δρυμού εξαρτάται από πολλούς παράγοντες. Όπως εξηγεί στην «Κ» ο καθηγητής δασολογίας και φυσικού περιβάλλοντος και διευθυντής του ομώνυμου εργαστηρίου στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης κ. Παύλος Σμύρνης, η καταστροφή στην Πάρνηθα είναι μεγάλη απώλεια για την Αθήνα. «Χάθηκε ο εξορροπιστής του περιβάλλοντος», λέει χαρακτηριστικά, τονίζοντας ότι χρειάζε-

Καθηγητής δασολογίας αναλύει τις επιπτώσεις της καταστροφής και τη στρατηγική αναδάσωσης.

ται ιδιαίτερη προσοχή στις κινήσεις της επόμενης ημέρας προκειμένου κάποτε να αναβιώσει το δάσος της Πάρνηθας.

«Ακόμα και σήμερα εάν ήταν δυνατόν, πρέπει να μπου στην Πάρνηθα οι υλοτόμοι και να κόψουν κορμούς, τους οποίους θα τοποθετήσουν κατάλληλα για να γλιτώσουμε το χώμα».

Η Πάρνηθα σε πολλές περιοχές, όπως εξηγεί, δεν έχει πολύ χώμα οπότε οι κορμοί πρέπει να τοποθετηθούν κάθετα στο βουνό ώστε να μην φεύγουν τα νερά τα

οποία θα παρασύρουν και το χώμα όταν πέσουν οι πρώτες βροχές. «Η διαδικασία αυτή δεν είναι καθόλου απλή, γιατί θα πρέπει να προσεχθούν ιδιαίτερα οι κλίσεις του βουνού και το έδαφος στην κάθε περιοχή», λέει ο κ. Σμύρνης. Μάλιστα εξηγεί ότι τα αντιπλημμυρικά έργα είναι αναγκαία, αλλά αυτήν τη στιγμή δεν πρέπει να αποτελέσουν προτεραιότητα δεδομένου ότι με απλές παρεμβάσεις μπορεί να προστατευτεί το χώμα.

Το γεγονός ότι η Πάρνηθα αποτελεί Εθνικό Δρυμό δημιουργεί ωστόσο και άλλες «υποχρεώσεις». Πρέπει δηλαδή να προστατευτεί η βιοποικιλότητα της περιοχής που έχει (ή είχε) μοναδικά στο είδος τους φυτά. «Η Πάρνηθα είναι Εθνικός Δρυμός» συμπληρώνει ο κ. Σμύρνης και προσθέτει ότι «πρέπει να προστατέψουμε τους γενετικούς πόρους και όχι να φέρουμε φυτά από αλλού». Όπως εξηγεί, η αναδάσωση μπορεί να πραγματοποιηθεί με σπόρους που θα μαζέψουμε από την ίδια περιοχή.

Μάλιστα σύμφωνα με τον ίδιο, εφόσον υπάρχουν οι κατάλληλοι χειρισμοί δεν χρειάζεται να φτιαχτεί πρόσδρομο δάσος για σκίαση.

«Αν φέρουμε μαύρη πεύκη θα υπάρξει ρύπανση του γενετικού υλικού από την οποία δύσκολα θα μπορέσουμε να απαλλαγούμε», τονίζει. «Είναι εξαιρετικά σημαντικό να μην υπάρξει γενετική μόλυνση στον Δρυμό», τονίζουν οι ειδικοί.

«Υπάρχουν μέθοδοι που μπορούν να επιταχύνουν την αναδάσωση και να εξασφαλίσουν ότι θα είναι επιτυχής» προσθέτει. Σύμφωνα με τους ειδικούς, η αναδάσωση μπορεί να ξεκινήσει τον Οκτώβριο - Νοέμβριο.

Η ελάτη στα 12-15 χρόνια αρχίζει να καρπίζει. Με αυτήν την έννοια μπορεί σε αυτή την ηλικία να δώσει νέα άτομα, να γεννήσει δηλαδή νέα φυτά.

Όσον αφορά τα μέρη που υπήρχε πευκοδάσος, φαίνεται ότι τα πράγματα είναι περισσότερο εύκολα, καθώς σύντομα εφόσον ο χώρος προφυλαχθεί το δάσος θα αναγεννηθεί. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Χαλκιδική σε σημεία που κάπκαν πέρσις έχουν ξεφύτρώνει πευκάκια που φτάνουν και τα είκοσι εκατοστά.

Ειδικά μέρηνα ωστόσο πρέπει να ληφθεί και για την ναβίδα, τα ζώα δηλαδή που έχουν απομείνει στο δρυμό. «Πρέπει να καταμετρηθούν οι απώλειες και να εξεταστεί αν ό,τι έχει απομείνει από το δάσος επαρκεί για να παρέχει τροφή στα ζώα που επέζησαν», καταλήγει ο κ. Σμύρνης.

Η ελπίδα μπορεί να ανθήσει και μέσα από τις στάχτες. Η μικρή αυτή «παπαδίτσα» (*Parus major*) επέζησε της τρομερής πυρκαγιάς στην Πάρνηθα κι αφού της παρασχέθηκε βοήθεια από τον Σύλλογο Προστασίας Αγριας Ζωής «ANIMA», είναι έτοιμη να ξαναπετάξει. Για άλλο δάσος.